
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η ΓΛΥΠΤΙΚΗ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ Π. Κ. ΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ο γλύπτης Γιωτόπανος (Δρ Π. Κ. Παπαναγιώτου), παρουσιάζοντας το Φλεβάρη του 1984 στη γκαλερί Dada τις πρόσφατες δημιουργίες του, συνταίριαξε τις καλλιτεχνικές του μορφές με τον ποιητικό λόγο· έτσι σύνδεσε τη γλυπτική με το λόγο. Ο ποιητικός λόγος του ιατροφιλοσόφου Π. Κ. Παπαναγιώτου έχει ιδιότυπη φιλοσοφική μορφή, που αποκαλύπτει την ουσία των καλλιτεχνικών του προβληματισμών και εισάγει τον αναγνώστη και θεατή των έργων του στην γενετική διαδικασία της καλλιτεχνικής και φιλοσοφικής δημιουργίας και στις μεταφυσικές του ανησυχίες. Αξίζει εδώ να αναφέρουμε και ένα άλλο ιδιόμορφο έργο του ίδιου συγγραφέα:

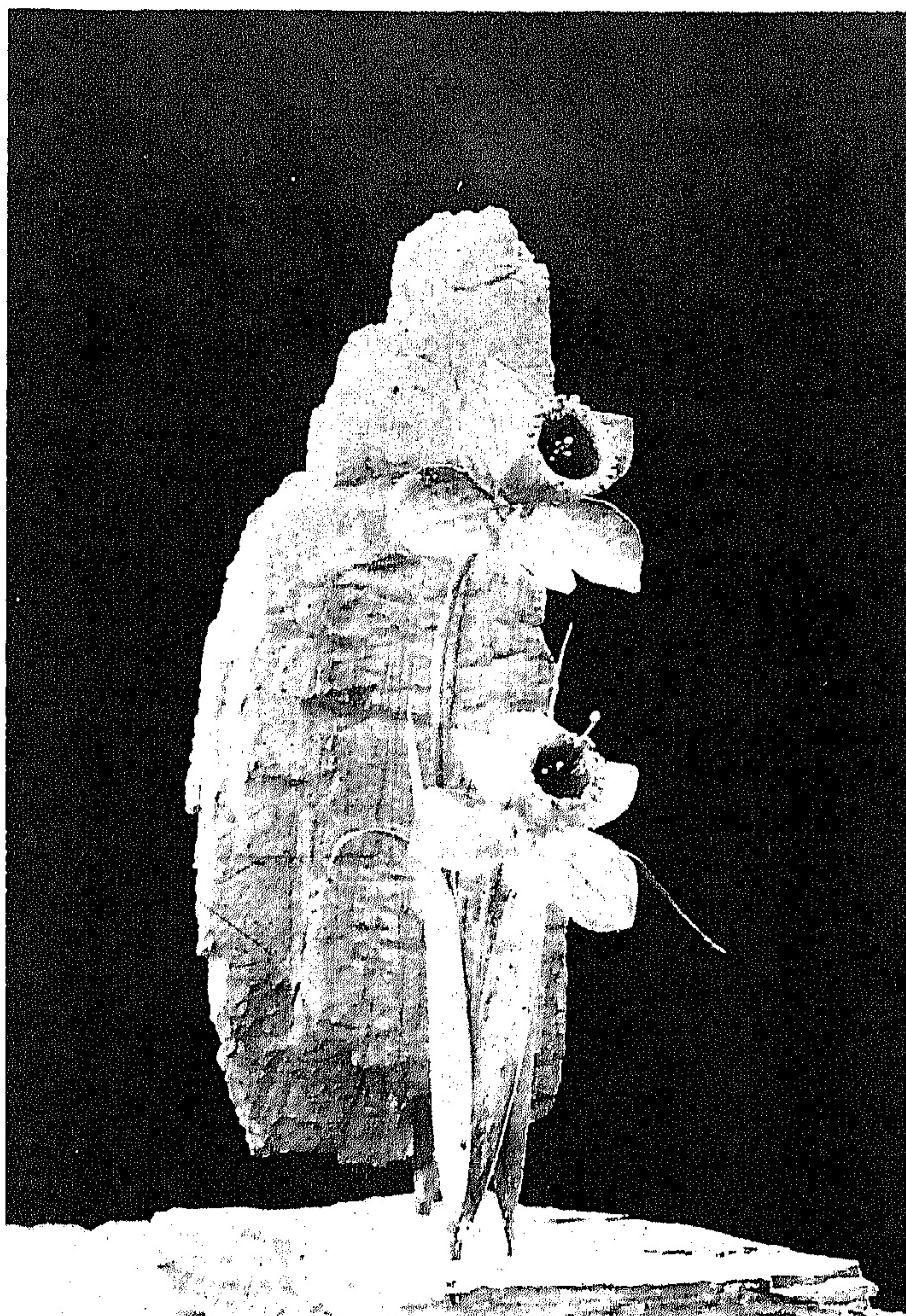
Το σαράκι. Η αρρώστεια της μεγαλούπολης (Αθήνα 1982).

Οι ιδέες που αναπτύσσονται στο έργο αυτό εντάσσονται στο χώρο της φιλοσοφίας, της βιολογίας και της ιατρικής.

Επειδή η πραγματική φιλοσοφία δεν μπορεί να νοηθεί περιοριστικά και να αποτιμηθεί μόνο με αυστηρώς συντεχνιακά κριτήρια, αλλ' οφείλει να αγκαλιάζει κάθε αυθεντική μορφή του λόγου που όχι μόνον θέτει προβλήματα και ερωτήματα, αλλά και με τη δύναμη της ποιητικής και καλλιτεχνικής έμπνευσης μας δείχνει νέους τρόπους δράσης και πορείας, γι' αυτό η *Ελληνική Φιλοσοφική Επιθεώρηση*, ως ο πνευματικός καθρέφτης των συμβαινόντων στον ελληνικό χώρο, δημοσιεύει δείγματα της προσφοράς του καλλιτέχνη και ιατροφιλοσόφου Δρα Π. Κ. Παπαναγιώτου (από τις ενότητες: *Πραμάτεια* και *Globalium*).

Η *Ελληνική Φιλοσοφική Επιθεώρηση* θα διατηρήσει έντονο το ενδιαφέρον της αυτό και θα αγκαλιάσει κάθε παρόμοια προσπάθεια, που συνάπτει το λόγο με την πράξη και τη φιλοσοφία με τη ζωή, όταν μάλιστα προέρχεται από νέους ανθρώπους.

Πουλάω φως, χρώμα και σχήματα.
Πουλάω λέξεις κι ορμήνεις.
Ζυγίζω τη ψυχή μου με πέτρα και σίδηρο
με τα σκιρτήματα της καρδιάς μου
με το πέταγμα των γλάρων
με τις ακτίνες του ήλιου
με το τραγούδι του γρύλου.
Κι αγοράζω τα όνειρά σας.

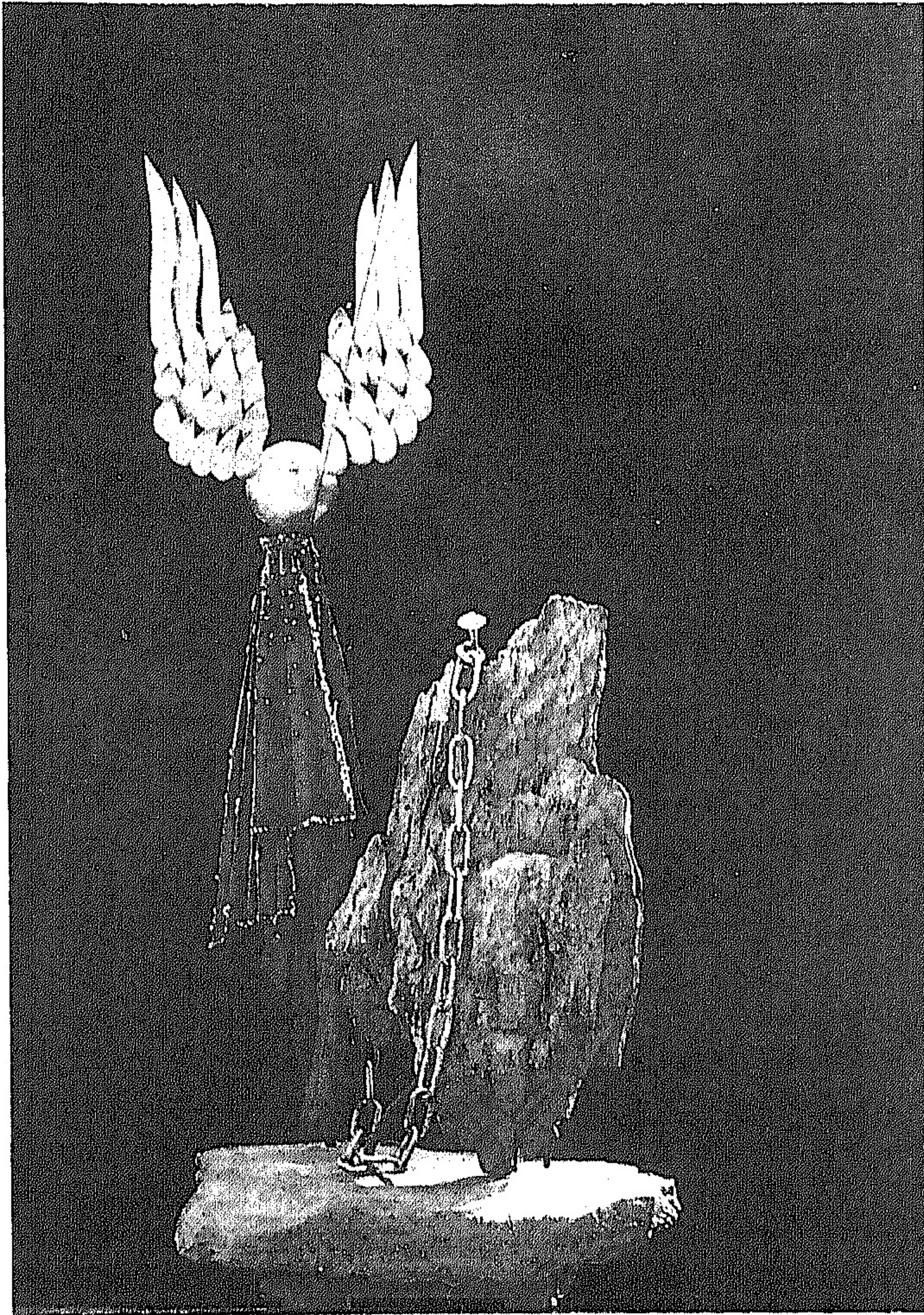
Πήρα το δρόμο του ονείρου και χάθηκα
 σε ξεχασμένες μνήμες.
 Ψάχνω το δρόμο για να βρω στις ερημιές
 στις πόλεις, μεσ τις ανθρωποθάλασσες
 στο τριανέμι τουρανού.
 Τον Πήγασο καβάλησα να με γυρίσει ολούθε,
 μπας κι εύρω αυτό που αποζητώ.
 Πλανήθηκα στων αιώνων τ αγριοκύματα
 ψάχνοντας την πανοπλία να προστατευτώ από σένα.
 Να μη σ ακούω. Να μη σε βλέπω.
 Να μη σ αγγίζω.
 Φοβήθηκα την ευτυχία.
 Δεν μ ενδιαφέρει πια ο στόχος.
 Ο δρόμος με πονεί
 Ο δρόμος με τις ακακίες
 και τις ασπρόπετρες.

Δε με δεσμεύουν εμένα οι ορμήνεις.
 Τα σιδερένια σας δεσμά δε μενοχλούν.
 Τρέχει η ελπίδα μου παντού, σ απόσκια
 κι ερημιές.
 Δεν είμαι εγώ εσύ·
 ο εϊλωτας στης σάρκας το παιχνίδι.
 Η αντριοσύνη κι ο χαμός άδειες κουβέντες.
 Εγώ μαι κείνος που σε κυβερνά·
 ο ζυμωτής του νου και της ψυχής σου.

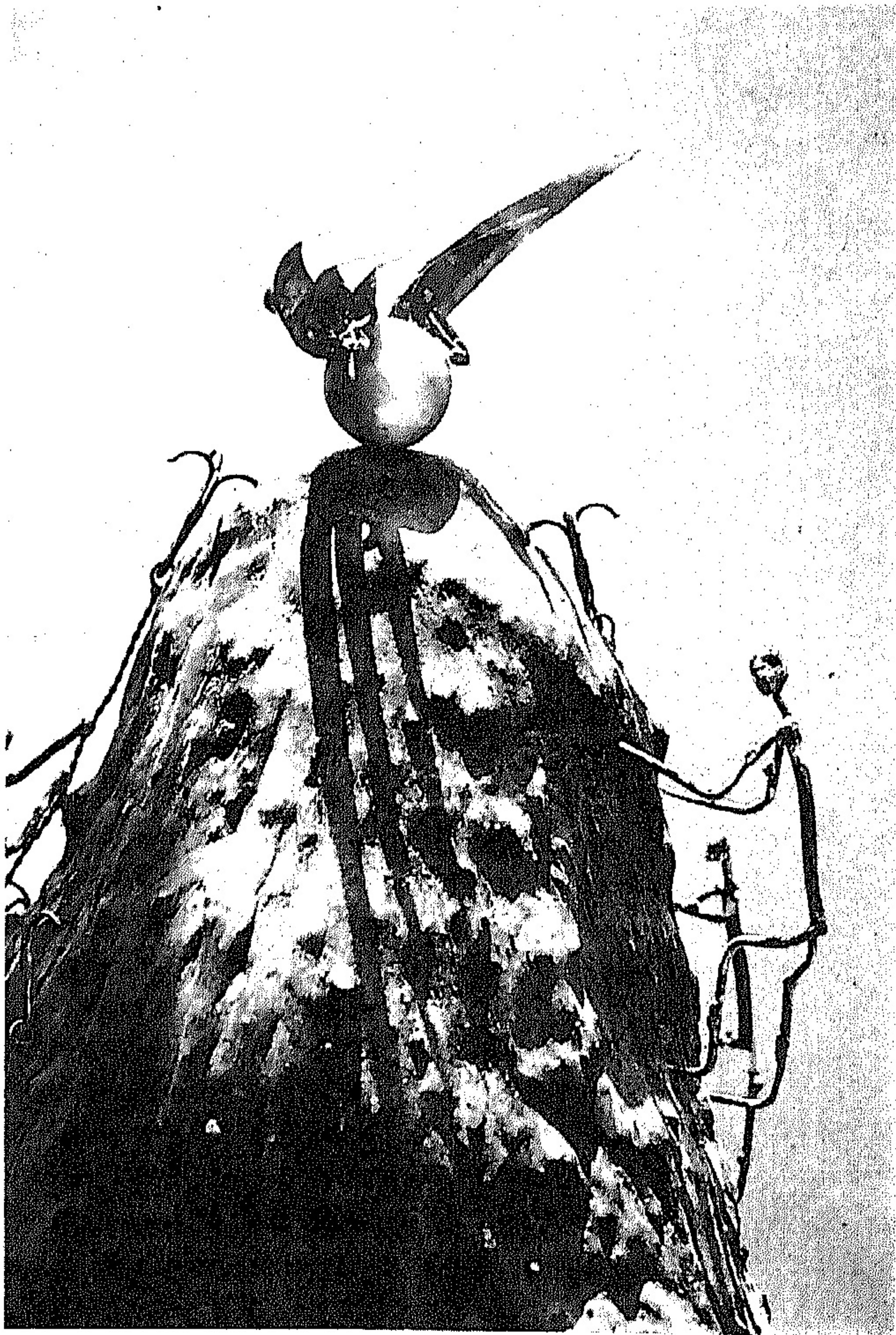
Ποιός είναι που;
 Πότε ήρθε γιατί;
 Κυλάει στις φλέβες του μια μικρή
 ανθρωπότητα.
 Είναι ένας κρίκος στου χρόνου
 την αιώνια αλυσίδα.
 Είναι μια κουκίδα στον ατέρμονα
 χρόνο.
 Μια στροφή του τροχού.

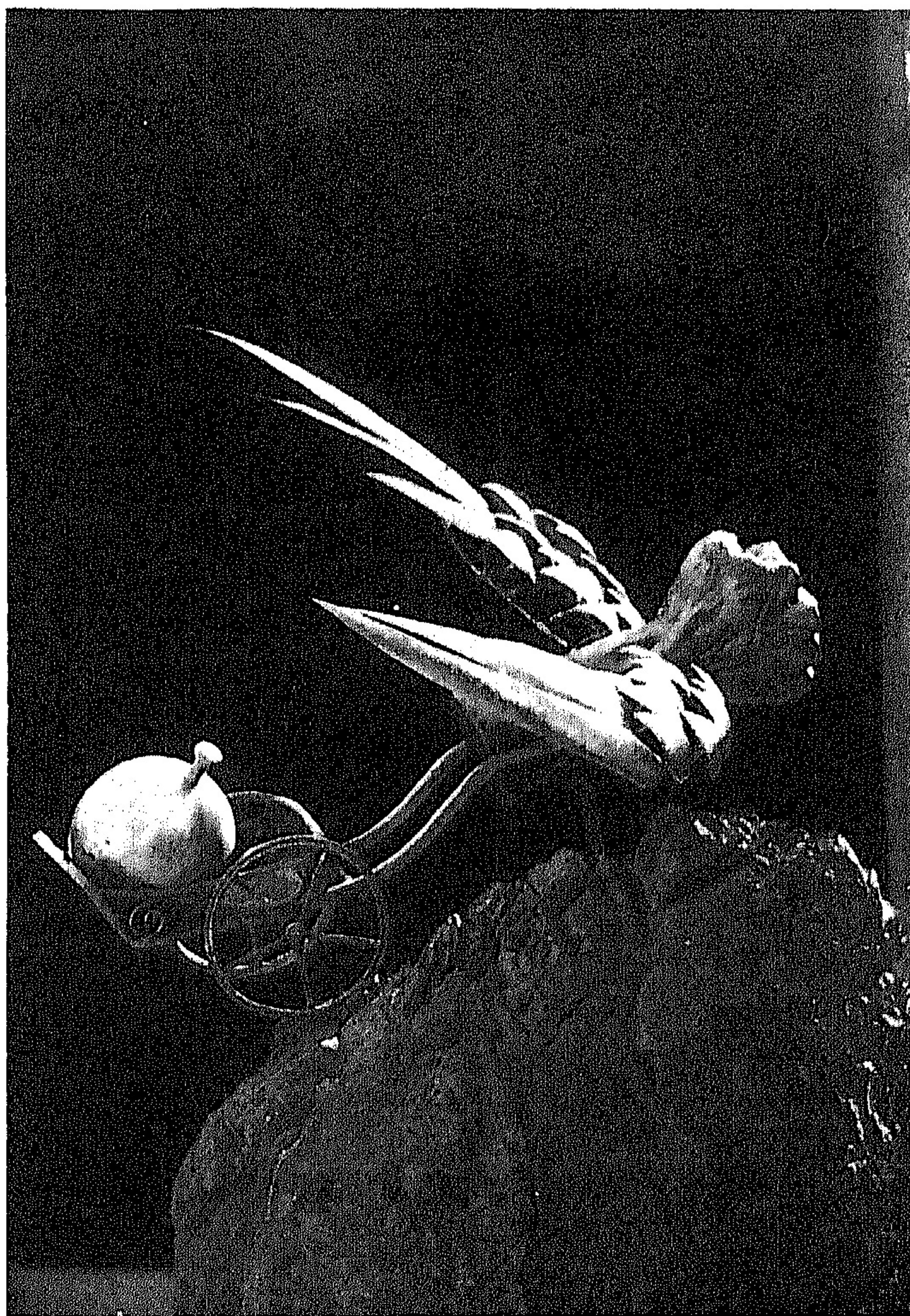
Βαρέθηκα να σκάβω
τα χωράφια του κόσμου.
Έχω μέσα μου
μια απέραντη άγνωστη γη.
Είναι καιρός να ξεκινήσω
το ξεχέρσωμα.

Βλάστησ ο νους μου στην αιωνιότητα.
Καρπούς να δώσει θάρσος
μ'αντί για τους εγέννησε
μια σφαίρα με φτερά.
Την πήρε, την ανάθρεψε, την έντυσε
την πλούμισε και τελικά την έστειλε
στο χώρο που τη βρήκε.

Των αιώνων μετράω τα κύματα
 Στην αγριοθάλασσα παλεύω.
 Επιπλέω.
 Φτάνω στη χώρα μου.
 Ταξιδεύοντας τραγουδάω το χαμό μου.
 Κλειδοκύμβαλα έχω γι αυτιά
 για ν ακούω τα αιώνια καλέσματα.
 Αγναντεύω τις φωνές των λουλουδιών.

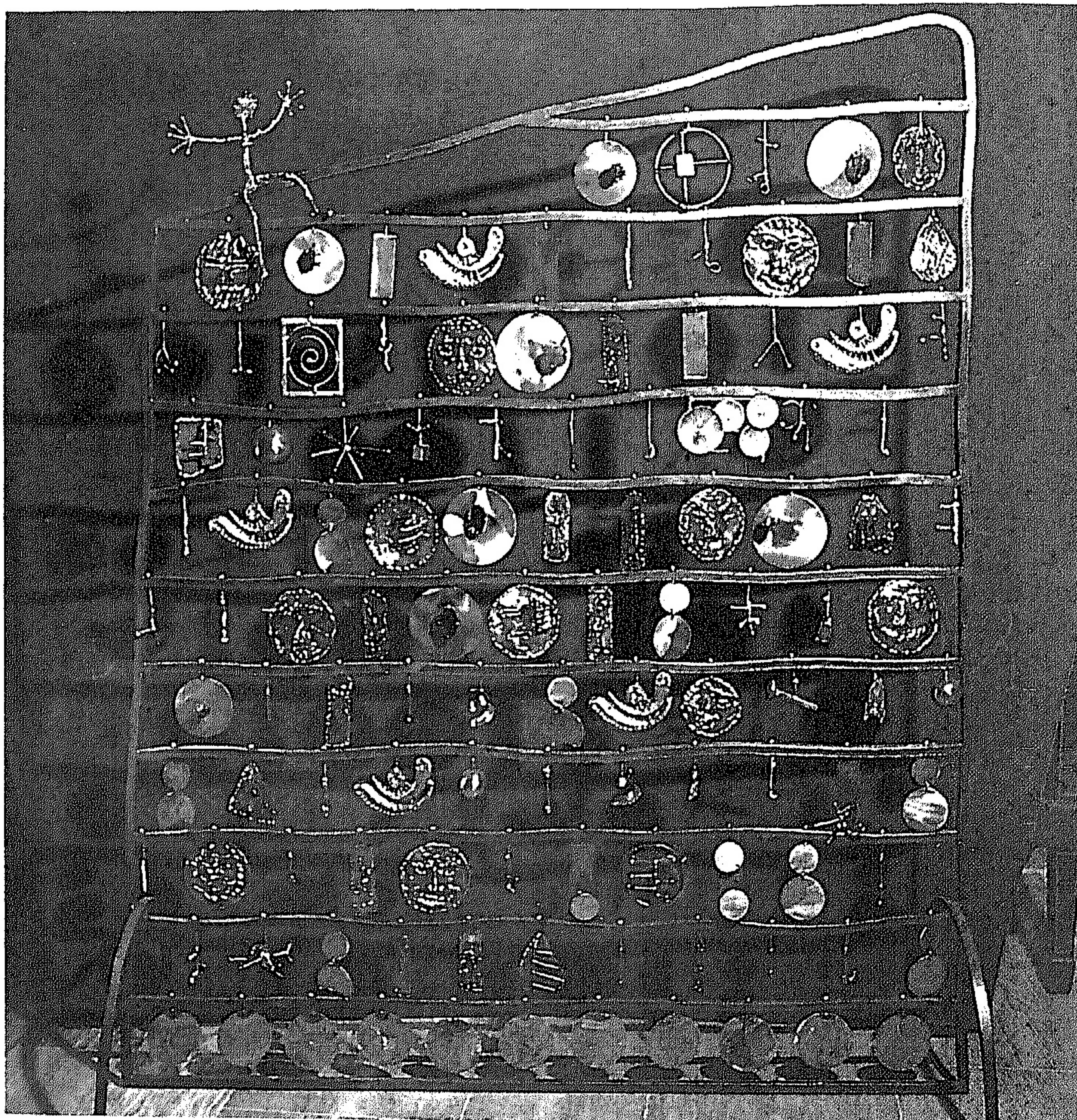
Τις πνοές των ανέμων οσφραίνομαι.
 Πούσαι αλήθεια μπλεγμένη;
 Το δίχτυ από τ' είναι φτιαγμένο;
 Μεταξένια τα χέρια του νου μου
 Ελαφένια τα πόδια μου.
 Ζητάω τη καθάρια αλήθεια.
 Είμαι μια ριζιά στη ρουλέττα του χρόνου.

Εέσπασε μέσα μου η οργή.
 Πότισαν το κορμί μου με θλίψη.
 Χάθηκαν της χαράς οι χείμαρροι
 στην άβυσσο του άγνωστου αύριο.
 Στέρεψαν οι φιλοδοξίες
 απ το άρμα του Απόλλωνα.

Ριζώθηκα βαθειά
 στου βράχου το κορμί.
 Έμαθα να περιμένω την άνοιξη
 να ξεδιψάσω.
 Έπρεπε ν αντέξω τους αέριδες,
 τους κεραυνούς.
 Δέχτηκα στο σώμα μου το αίμα
 των αδυνάτων.
 Άντεξα τις άκαρπες ικεσίες τους.
 Αντρειώθηκα με τα στοιχεία
 της φύσης.
 Κι άνθισα.

Τις επιστήμες σου χαρίζω και τις τέχνες.
 Το σίδηρο και τη φωτιά σου δίνω για εργαλεία.
 Όπλα για να παλέψεις τους κακοτράχαλους τους βράχους.

.....

Αρνήθηκα τιμές κι οφέλη να συνάξω.
 Του Προμηθέα τα δώρα να σκορπίσω βοηθάτε με.
 Αυτοί με χλεύαζαν· κι εγώ δεμένος στη θεϊκή εντολή,
 τους άκουγα.
 «Χτύπα τη πέτρα και το μέταλλο κι η λεφτεριά θα ξεπηδήσει
 με μύριες φόρμες πρόσωπα και μειδιάματα».

